ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 3, Sayı 10 (34)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ekim 1976

Yaşasın temelleri Lenin ve Atatürk tarafından atılan Türk-Sovyet dostluğu ve işbirliği!

Büyük Ekim

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi 59 yaşında. Bu devrimle insanlığın yazgısı kökünden, yepyeni bir döneme açıldı. Dünyanın altıda birinde proletarya egemenliği, politik erki eline aldı. Yepyeni bir devlet, yepyeni bir düzen, yepyeni bir hükümet kuruldu. Tarih böylesini görmemişti. Adı da yeniydi: Sovyet devleti. Sovyet Hükümeti. Kurucusu, yöneticisi Lenin ve Bolşevikler. Komünist Partisi.

Bu ülke, yeryüzünde barışın, demokrasinin, devrim ve ileri hareketlerin yıkılmaz kalesidir. Bu ülke, Sovyet insanları, bu devlet, emperyalizmin vurucu, kırıcı, yıkıcı gücü, yumruğu olan Hitler Almanyasını, ordularını baştan aşağı ezdi. Dünyayı, insanlığı faşist barbarlıktan kurtardı. Avrupa'da, Asya'da birçok ülkelerin emperyalizmin pençesinden, en gerici, sömürgen, asalak sınıfların, hükümetlerin elinden kurtulmalarına en kesin yardımı yaptı. Sosyalist ülkeler topluluğu sistemi kuruldu.

Dünyamızda işçi, komünist hareketi, ulusal bağımsızlık hareketi, devrim süreci güçlendi. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin, Sovyet devletinin halkımıza yardımı büyüktür. Ülkemize dalan emperyalistleri, ulusal kurtuluş savaşında onun doğrudan doğruya yaptığı her tür yardımıyla yendik. Bugün de, halkımız, Amerikan köleliğine, NATO'ya, işbirlikçi egemen çevrelere, halk düşmanı hükümetin faşist tırmanışına karşı savaşta kurtuluş savaşının ana kaynaklarından esinleniyor. Sovyetlerde komünizm kuruculuğu halkımızın yürüttüğü savaşın utkuyla sonuçlanacağı inancasını kuvvetlendiriyor.

Büyük Ekim Devrimi, halkların kurtuluş ve işçi sınıfının demokrasi, sosyalizm uğrunda yürüttüğü savaşta tükenmez güç kaynağıdır. Türkiye işçi sınıfı, ulusal bağımsızlık, demokrasi, sosyal kurtuluş savaşında, er meydanında boy gösteriyor. Örgütlenen bir dev. Genel grevlere giden bir güç. 500 binlerle alanları dolduran en devrimci bir sınıf. Sayıca, örgütçe, savaşlar içinde gelişiyor.

En önemlisi, Komünist Partisi var! Türkiye proletaryası, TKP, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin gür ışınlarla aydınlattığı yoldan, şaşmadan yürüyecektir!

Halkımıza çağrı

Devlet Güvenlik Mahkemeleri Tasarısı Meclis gündemine alındı. Böylece Demirel Hükümeti faşist tırmanmada yeni bir adım daha atmış oldu. Bu hükümeti destekliyen emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalistleri, NATO'ya egemen çevreler ve bunların yerli işbirlikçileri DGM tasarısının yasallaşması için çaba harcıyorlar. Bu tasarı yasalaştığı zaman, bu aşırı gerici, sömürücü ve faşist çevreler, işçi sınıfına, emekçi halka, hatta burjuvazinin yurtsever kesimine karşı daha kanlı, daha çıplak bir faşist tırmanmaya girişmek, eldeki zayıf demokratik hakları da ortadan kaldırmak olanaklarını bulacaklardır.

Bu yeni saldırıyı engellemek ulusal bir ödevdir. TKP ta baştan beri bu faşist tırmanmayı önlemek için bütün ulusal güçleri eylem ve savaş birliğine çağırdı. Ancak başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halk yığınlarının, ulusal burjuvazinin, parlamento içi ve parlamento dışı yığınsal ortak eylem ve savaşımları ile bu tırmanmanın önlenebileceğini belirtti. Hükümet, tasarının yasallaşmasını parmak çoğunluğu ile Meclisin dört duvarı arasında oldu bittiye getirmek çabasındadır. Savaşımı, özellikle bu parlamento içinde vermekle tasarının yasallaşması, faşist tırmanma önlenemez. Durum, parlamento dışında yığınsal eylemleri, direnişleri zorunlu kılıyor. Bütün ulusal, demokratik güçler DİSK'in aldığı genel grev kararını desteklemelidir. Türk-İş'e bağlı olan, olmayan bütün sendikalar, gençlik, kadın örgütleri, meslek birlikleri, aydınlar, bilim adamları, yurtsever subaylar ve basın, işçisi ile köylüsü ile bütün emekçi halk somut eylemlerle bu yığınsal direnişi desteklemelidir. Bütün legal sosyalist partiler, CHP'liler, Demirel kliğinin kurbanı olan, onun tuzağına düşen AP'deki emekçiler, yurtseverler, AP, MSP yöneticileri tarafından dinsel inançları halkdüşmanı düzenin ayakta tutulması amacıyle sömürülenler yığınsal direnişleri, genel grevi desteklemekle, onlara katılmakla, faşizme karşı çıkmakla demokratik haklarını savunur, yurdun demokratik gelişmesine yardım ederler.

TKP, işçi sınıfımızın, halkımızın emperyalizme, faşizme karşı demokrasi, barış ve sosyalizm için savaşımını her zaman destekledi, bundan böyle de destekleyecek ve elindeki bütün araçlarla bu savaşımı örgütleyecektir.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

17. 9. 1976

Çağrı

Memlekette yeniden sert bir terör dalgası kabardı. Hükümet DİSK yöneticilerini, binlerce işçiyi, sendikacıyı tutukluyor, zındanlara atıyor, sorguya çekiyor, bunlara karşı kovuşturma, soruşturma açıyor. Patronlar direnen işçileri yığın yığın işten atıyor.

Bu terör, bu baskı neden? Sendikacılar, işçiler Anayasal hakları, demokratik özgürlükleri savunuyor, hükümetin, egemen çevrelerin faşist tırmanmasına karşı çıkıyor. Devlet Güvenlik Mahkemelerinin yasallaşmasına karşı direniyor. Tutuklanan sendikacılar, işçiler, işten atılanlar, terör ve işkence görenler, bütün halkın demokratik haklarını, işçi sınıfının sendikal ve politik haklarını, ekmek ve özgürlüklerini savunuyorlar.

Gerici faşist karması hükümet, işbirlikçi burjuvazinin, memlekette ağalık süren emperyalist tekellerin çıkarlarını savunan İbrahimoğlu, Narin gibi büyük patronların basında açıkladıkları gibi, işçi sınıfına, halka karşı terör ve baskı politikasını uyguluyor. Büyük patronların bu sözcüleri, demokratik hakları için direnen sendika yöneticilerinin, işçilerin tutuklanmasını, işten çıkarılmasını, grevlerin durdurulmasını önerdiler. Sendika ağaları Tunçlar, bu en gerici, en sömürücü çevrelerle işbirliği yapıyorlar. Bazı CHP yöneticilerinin yana çekilme, direnmeyi yalnız parlamento içinde uygulama tutumları, ortak hükümeti, egemen çevreleri yüreklendirdi.

Bu terör bütün demokratik, anti-faşist güçleri, hattâ CHP'ni bile kapsıyacaktır. Bu durumda DGM'ne karşı savaşımı gevşetmemek, tutuklanan sendikacıların, işçilerin serbest bırakılmasını, direnen sendikacılara, işçilere karşı bütün kovuşturma ve soruşturmaların durdurulmasını, işten çıkarılanların tekrar işlerine alınmasını istemek, hükümetin, egemen çev-

(Devamı 2. sayfada)

MİLİTANLARDAN

Mocular ve gençlik

Emperyalizme, onunla sarmaşan işbirlikçi burjuvaziye karşı halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş için savaşta ilerici, yurtsever gençlik, öğrenci hareketini işçi sınıfı önderliğinde geliştirmek, TKP'nin komünistlerin her zaman görevi olmuştur. Öğrenci-gençlik hareketi toplumsal yaşamda, ancak işçi sınıfının yanında yürürse etkili bir varlık olabiliyor. Bu gerçeği iyi bilen burjuvazi, öğrenci gençliğin hareketini işçi sınıfı hareketinden ayırmak için elinden geleni ardına koymuyor.

Öğrenciler içinde her sınıf ve tabakadan insan vardır. Bu, onların çeşitli ters akımlara açık olmalarının sınıfsal nedenidir. Bu nedenle, işçi sınıfı içinde boy gösteremeyen küçük burjuva akımları öğrenci hareketi içinde belli bir etkinlik kazanabiliyorlar. Bu akımlar öğrenci hareketini emekçi yığınlardan, işçi sınıfından soyutlamak için her şeyi yapıyorlar. Türkiye Komünist Partisi, böylesi sapık akımlara karşı, öğrenci hareketini doğru yoldan saptıranlara karşı ta baştan savaşagelmiştir.

Günümüzde özellikle Maocular anti-komünizm ve anti-Sovyetizm yaparak, dostları düşman gibi göstererek, gençliği anti-faşist, anti-emperyalist savaşından koparmaya, böylece onu bu savaşta yalnız bırakmaya uğraşıyorlar. Bunların, hele son zamanlarda hem Türkiye'de, hem de Avrupa'da öğrenciler arasında bu çabalarını arttırdıkları görülüyor. Dünyada Maocular her geçen gün daha fazla karşı devrim batağına saplanıyor. Yurdumuzda Maocu'lar karşı-devrimci eylemlerini MIT'in ve polisin de desteğiyle sürdürüyorlar. Türkiye'de Maocu'lar dallara, gruplara bölünmüştür. Ama komünistlere, ilerici yurtseverlere karşı Türkeş'çilerle-faşistlerle eleledirler. Perinçekçiler kendilerine «ihtilâlci» gibi adlar takıyor. Marks'ı, Lenin'i paravana yapıyor. Her boyaya giriyor. Kendilerine böylesi bir süs verip komünistlere, ilericilere saldırıyor. Bunlar provokasyonlarına her gün bir yenisini ekliyorlar. Maocu'ların, her şeyin başında ideolojik olarak soyutlanmaları için savaşılması gerekir.

Maocu'ların Avrupa'da da, özellikle öğrencilerimiz arasında canlanmaya çalıştıkları gözden uzak tutulamaz. Bu sapıkların Avrupa'daki bazı öğrenci örgütlerinde belirli bir etkinlikleri vardır. Bunlar çoğu kez sinsi davranıyor, kendi ideolojilerini gizlemek zorunda kalıyor. Maocu'ların bu örgütlerde etkin olmaları, Avrupa'daki Türkiyeli öğrenci hareketinin birliğinin sağlanmasına en büyük engeldir. Maocuları bu örgütlerden kapı dışarı etmek, ilerici yurtsever öğrencilerin örgütsel birliğini sağlamak yolunda çalışmak komünist öğrencilerin başlıca görevleridir. Komünistler bir yandan Maocu bozguncululara karşı savaşırlarken, öte yandan doğru çizgideki öğrenci örgütlerini güçlendirmeli, ilerici öğrenci örgütleri arasında bağ kurulmasına önayak olmalıdırlar.

Öğrenci dernekleri içinde de Maocu'lara karşı aralıksız savaş yürütmek zorunluktur. Yığınlar önünde Maocu'ların maskelerini düşürmek gerekiyor. Bu savaşımı yürütürken, soyut laflardan kaçınmalıdır. Maocu'ların bölücülükleri, bozgunculukları somut olarak gösterilmelidir.

Çağrı

(1. sayfadan devam)

relerin terörüne, faşist tırmanmalara karşı savaşmaktır. Demokratik, yurtsever bir ödevi yerine getirmektir.

Terörü önlemenin tek çıkar yolu bu savaşa ulusal çapta katılmaktır. Emekçi halk, orta tabakalar, aydınlar, yurtsever subaylar, öğrenciler, gençler hepsi işçi sınıfının bu savaşımının yanında yer aldığı zaman faşist saldırılara karşı demokratik haklarını savunmak ve onları genişletmek olanağını sağlayabilirler.

TKP, demokratik haklar uğrunda parlamento içinde yurtsever saylavların yürüttüğü ve yürüteceği savaşımı küçümsemiyor. TKP, parlamento içi savaşımla yığınsal savaşımın birbirine bağlanması için çaba harcıyor.

TKP, faşist saldırıların durdurulması, DGM'nin yasallaşmasının engellenmesi, tutsak edilen işçi ve sendikacıların serbest bırakılması, işten çıkarılanların işlerine alınması, demokratik hakların savunulması ve bunların genişletilmesi için savaşımını sonuna kadar sürdürecektir. Bütün komünistlerin, bütün parti örgütlerinin ödevi partinin bu politikasını uygulamaktır.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

22 Eylül 1976

TKP ve orta tabakalar

Ülkemizde emperyalizmin, ona bağlı burjuvazinin sömürüsü arttıkça, tekelleşme süreci hızlandıkça, emek ve sermaye arasındaki savaş sertleşiyor. Bununla birlikte, geniş kent ve köy orta tabakaları ile büyük sermaye ve toprak ağalığı arasındaki çelişkiler giderek artıyor. TKP'nin Ulusal Demokratik Cephe ve ileri demokratik devrim programı bu somut durumdan kaynaklanmıştır.

Sınıfsal ayrışma, uçlara ayrılma süreci, sınıf savaşı köylerde olanca hızıyla gelişiyor. Bir yanda büyük çiftlikçiler, diğer yanda tarım işçileri ve geniş emekçi köylü yığınları karşı karşıya geliyor.

Eski yapılar kırılıyor. Köy emekçileri, orta katmanlar, küçük ve orta çiftçiler, bir yandan kapitalizmin, diğer yandan da, derebeylik artığı ilişkilerin ezgisi altındadırlar. Kapitalistleşen toprak ağaları ile küçük mülk sahibi köylü yığınları boğazboğazadır. Ataerkil ilişkiler yer yer hâlâ vardır. Çoğu zaman bu ilişkiler, marabacılık, yarıcılık köyde, sınıf savaşının daha etkin bir hızla gelişmesini köstekliyor. Bu durumda, işçi sınıfının köylü yığınlarıyla, onun orta katmanlarla ilişkilerini düzenlemesi zorunluktur. İleri demokratik bir düzen için, köklü tarım-toprak reformu için, sosyalizme açılan dönüşümler için bağlaşıklık sorunu, işçi sınıfının köylü yığınlarıyla ilişkisinin temelidir.

Şehir orta tabakaları, küçük ve orta işletme sahipleri, zanaatkâr ve esnaflar, subay, memur ve aydınlar, emperyalizme bağımlılığın ve tekelci burjuvazinin yıkıcı sömürüsünden büyük zararlar görüyorlar. Bunlar arasında özellikle işçi sınıfıyla ekonomik ezgi bakımından sınırdaş duruma gelen öğretmen, dar gelirli memurlar, eski ayrıcalıklı durumunu yitiren teknik elemanlar, avukat, doktor gibi meslek gurupları genellikle aydınlar, üniversite öğrencileri, anti-emperyalist, anti-faşist konumlara yaklaşmakta, bunların arasında sosyalizm ülküleri yeşermektedir.

Kuşkusuz kapitalizmin bunalımı koşullarında bu katmanların içinde ters eğilimler de fışkırıyor. Ama kent ve köy emekçileri, bunlar arasında orta katmanlar, hem ekonomik yerleri ve sayıları bakımından, hem de örgütlülük, bilinçlilik ve savaşkanlık bakımından emperyalizme, tekellere ve büyük toprak sahiplerine karşı savaşta büyüyen bir rol oynuyor.

Kreş kampanyası

«Gelecek sosyalizmindir; yani her şeyden önce işçinin ve kadınındır.»

August Bebel

Ülkelerinde sosyalizmi kurmuş olan halklar bu derin gerçeği günlük yaşamlarında sürdürüyorlar. Bütün dünya kadınları sosyalizm kuruculuğunun kadının gerçek ve tam eşitliğini, özgürlüğünü sağladığını görüyorlar. Sosyalist ülkelerde kadın, sağlığına ve analık işlevlerine zararlı olan işlerin dışında her işte çalışıyor. Analık ve çocuk sağlığı yasalarla, özel devlet kurumlarıyla korunuyor. Sosyalist ülkelerde kadınlar aydınlık ve dinginlik içinde çalışma koşullarına kavuşmuştur.

Kapitalist düzen ise kadına ve çocuğa ne veriyor? Ülkemizde kadınların yüzde 90'ının ana ve çocuk sağlığından haberi yok. Her yıl 10 bin kadın doğum öncesi veya doğum sırasında bakımsızlıktan ölüyor. Bu, aynı zamanda, 10 bin çocuğun ölmesi demektir. Tarımda çalışan 6,5 milyon kadının hiçbir sağlık ve sosyal güvencesi yok. Kadın işçiler, gebe kadınları tezgâh başında çocuk düşürmeye zorlayan çalışma koşullarının değişmesi için direniyorlar.

Ülkemizdeki bu sömürü düzenini devirmek için kadınların sınıf savaşına daha geniş ölçüde katılmaları gerek. Bu şart. Bu da kadının üretime daha geniş ölçüde katılmasıyla olur. Lenin, *«Kadının tam kurtuluşu ve erkekle eylemsel eşitliği için toplumsal çalışmanın varlığı ve kadının genel üretim çalışmasına katılması gereklidir»* der.

Kadının üretime daha fazla oranda katılması çalışma koşullarının iyileştirilmesi yolundaki savaşımla sıkı sıkıya bağlıdır. Bunun için İlerici Kadınlar Derneği'nin, «Her işyerinde kreş ve çocuk yuvaları kurulmalı» belgisi altında yurt çapında açtığı kreş kampanyası büyük önem taşımaktadır. İlerici kadınlar, bu kampanyayla ülkemizdeki ana ve çocuk sağlığı konusuna kamuoyunun ilgisini çekmeyi başardı. Emekçi kadınlar da kendi sorunlarının çözümünde savaş alanına önemli bir adım attı.

Emekçi kadının bu somut sorunun çözümünde ilerici sendikalara, demokratik yığın örgütlerine, sosyalist ve sosyal-demokrat partilere ve özellikle bu kuruluşlardaki emekçi kadınlara büyük görevler düşüyor.

Ardıcıl olarak bugüne kadar kadının eşit ve özgür olma savaşını sürdüren TKP, emekçi kadınların attığı her ileri adımı büyük bir coşkunlukla destekliyor.

İşçi-köylü bağlaşıklığı

Türkiye Komünist Partisi, kurulduğu günden beri köylü sorununu savaş gündeminden indirmemiştir. TKP, halkımızın, toplumun bilinçlenen, örgütlenen ve en devrimci gücü olan işçi sınıfıyla geniş köylü yığınları arasında sağlam bir bağlaşıklığın kurulması için savaşagelmiştir. Böylesi bir bağlaşıklığı ileri, demokratik bir düzen için, bağımsızlık, özgürlük, ulusal ve sosyal kurtuluş, barış ve sosyalizm için savaşta zorunlu saymaktadır.

TKP, işçi-köylü bağlaşıklığını ülkemiz koşullarında nasıl ve kimlerin oluşturabileceği yollarını yöntemlerini de her zaman göstermiştir. Programında bu konuya geniş bir yer ayırmıştır. Gerici-faşist karması hükümetin terör ve baskılarına, köylü ve öteki demokratik hareketleri en kaba zorbalıkla bastırma yöntemlerine karşın son zamanlarda işçi-köylü bağlaşıklığını tabanda oluşturma eylemleri yeni bir hız kazanıyor. Örneğin, endüstri proletaryasıyla köylülük arasında önemli bir bağ rolü oynayan tarım işçileri örgütlenme yönünde yeni yeni adımlar atıyor. Bununla birlikte tarım işçilerinin sendikaları DİSK çatısı altında birleşiyorlar. Toprak-Su-Tarım İşçileri Sendikasının DİSK'e katılması bunun somut örneğidir.

Köyde kapitalist gelişme süreci, köylünün içinde ayrışma süreci hızlanıyor, sınıf savaşımı sertleşiyor, genişliyor. Tarım işçilerinin örgütlenmesi oldukça yeni bir süreçtir. Çoğunluğu mevsim işçisidir. Bu yığının sendikalaşması, bu örgütlenmeyi DİSK çatısı altında sürdürmesi, sınıf savaşında yeni bir aşamadır. Endüstri proletaryasıyla bütün öteki sektörlerdeki işçilerle, tarım işçileri arasında savaş birliğinin örgütsel temelleri atılmaktadır.

Tarım işçilerinin sendikalarının DİSK'e katılması, yalnızca işçi sınıfının birliği bakımından değer taşımakla sınırlı değildir. Bu katılma, yüzbinlerce örgütlü işçinin geniş köylü yığınlarıyla da bağlanması yolunda eşsiz değerde bir olanak yaratıyor. İşçi-köylü bağlaşıklığı ilkelerini, bağımsız, ileri demokratik bir Türkiye için yürütülen savaşımı köye, etkili biçimlerde, tarım işçilerinin yanında, yurtsever öğretmenler de taşımaktadır. Tarım işçileri ve öğretmenler bu bakımdan işçi-köylü bağlaşıklığının sağlamada ve güçlendirmede önemli bir güçtür. Komünistler bütün çalışmalarında bunu gözden uzak tutamazlar.

Yadellerde işçilerimiz

Emperyalizme dayanan gerici, işbirlikçi güçlerin halkımıza dayattıkları düzen, 1 milyona yakın işçimizi yadellere göçmeye zorlamıştır. Bunların büyük bir çoğunluğu Federal Almanya'da ve diğer Ortak Pazar ülkelerinde ekmek kavgası vermektedir.

İşbirlikçi burjuvazi memleketimizi yeni sömürgecilik sistemine bağlamıştır. Ekonomik, politik ve sosyal genel bunalım, anti-demokratik düzeni kökünden sarsmaktadır. Bu süreç işçilerimizin çalışma ve yaşam koşullarını derinden etkilemektedir. Ev derdi, kira derdi, iş derdi, çocuklarına okul derdi gibi bitmez tükenmez sorunlara yenileri eklenmektedir. Yadellerde işsiz kalıp kesin dönüş yapanların sayısı gün begün artmaktadır. İşçilerimiz, bir yandan emperyalist tekellerin ağır sömürüsü altında ezilmektedir. Bir yandan da «üç kağıtçıların» ağına düşürülmekte, soyulmakta, dolandırılmaktadır. Bunun bir örneği, Federal Almanya'da, August-Tyssen kumpanyasına bağlı işyerlerinde görüldü. Alman gangsterleriyle ortaklık kuran Nurettin Güler gibi dolandırıcılar işçileri haraca bağlamışlardır.

Alman Komünist Partisi, bu soygun olayını kamuoyuna duyurdu. İşçilerimizi haraca bağlayan, dolandırıcıların cezalandırılması, paraların geri verilmesi için geniş bir eyleme geçti.

İşçilerimizi yabancı tekellere köle gibi satan işbirlikçi burjuvaziyi, Demirel karma hükümetini bu sorunlar hiç ilgilendirmiyor. Onların gözü işçilerimizin dişinden, tırnağından ayırıp biriktirdikleri paralarda. Hükümet, tek döviz kaynağı olarak baktığı bu paralara el atmak için türlü manevralar çeviriyor, Türk lirasının değerini sürekli düşürüyor. İşçi Yatırım Bankası aldatmacasıyla, işçi dövizlerini kredi yoluyla, büyük para babalarının kasalarına aktarmaya çalışıyor.

TKP, yadellerdeki işçilerimizin sorunlarıyla yakından ilgileniyor. TKP'nin Eylem Programında bu konuda ayrı bir bölüm vardır. TKP, yurdun en yaratıcı, en yapıcı gücü olan işçilerin emperyalist tekellere köle gibi satılmalarına karşıdır. Bütün emekçilere Türkiye'de iş sağlanması için savaşıyor. TKP, işçilerimize eşit işe eşit ücret, eşit politik ve sosyal haklar sağlanması, bulundukları ülkelerde sendikalara, ilerici örgütlere aktif üye olmaları, öteki ülkelerden işçilerle enternasyonalist dayanışma bağlarını güçlendirmelerini sağlamak için çalışıyor.

Genç işçilere iş! Eşit işe eşit ücret, meslek eğitimi, güvenli yarınlar!

Lenin köşesi

Din sömürücülüğü

V. I. Lenin, kapitalist toplumda gerici egemen çevrelerin emekçi yığınları üzerinde sömürülerini sürdürebilmek için yığınların dinsel inançlarını sömürdüklerini belirtir. Ve der ki: *«Gerici burjuvazi her yerde yığınların dikkatini çok önemli ve temel ekonomik, politik sorunlardan başka yöne çekmek için bunlar arasında din sömürücülüğü yapar, dinsel düşmanlıklar yaratmıya çalışır.»* (Tüm yapıtları, c. 12, s. 146–147).

«Tüm ezen, sömüren sınıflar kendi egemenliğini sürdürmek için iki sosyal fonksiyona: cellatın ve din adamının fonksiyonuna gereksinme duyarlar. Cellat, ezilenlerin protesto ve çıkışlarını bastıracak. Din adamı ise ezilenleri avutacak, sömürü düzenine katlanmaya çağıracak, onları devrimci çıkışlardan vazgeçirmek, onların devrimci bilincini körletmek, devrimci direngenliğini kırmak ve egemen sınıfların egemenliklerini sürdürmeleri için çalışacaktır.» (c. 26, s. 237).

V. I. Lenin, proletarya partisinin dine karşı tutumunu şöyle açıklar: *«Proletarya partisinin din politikası, burjuva demokrasisinin vadettiği, fakat dünyanın hiç bir yerinde sermaye ile dinsel propagandanın çok çeşitli sıkı bağları yüzünden sonuna dek gerçekleştirmediği önlemleri, yani devlet ile kilisenin, okul ile kilisenin birbirinden ayrı olduklarını ilân etmekle yetinmemek, bunu gerçekleştirmektir . . .* (c. 38, s. 95).

«Dinsel kör inançlara karşı savaşımda olağanüstü dikkatli olmalıyız. Dinsel duyguları incitenler bu savaşıma büyük zararlar verir. Propaganda, aydınlatma yoluyla savaşılmalıdır. Dinsel kör inançların temel kaynağı yoksulluk ve cahilliktir; biz bu kötülüğe karşı savaşmalıyız.» (c. 37, s. 186). *«Din, sosyalist proletarya partisinin özel işi değildir. Bizim partimiz, işçi sınıfının kurtuluşu uğrunda savaşım veren ilerici, bilinçli savaşçıların birliğidir. Böyle bir birlik dinsel kör inançlar biçimindeki bilinçsizliğe, karanlığa, yahutta cahilliğe karşı tarafsız kalamaz, kalmamalıdır. Biz, dinsel kör inançlara karşı ideolojik, yalnız ideolojik savaşım vermeliyiz. İdeolojik savaşım ise bizim özel işimiz değil, genel parti, genel proletarya davasıdır.»* (c. 12, s. 143).

Türkiye Komünist Partisi yurttaşların dinsel inançlarına her zaman gereken saygıyı göstermiş, gerici burjuva çevrelerinin sömürü düzenini sürdürmek için yurttaşların dinsel inançlarını sömürmelerine karşı savaşmış ve savaşmaktadır.

TKP'nin 56 yıllık yaşamı, barış, bağımsızlık, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm yolunda çetin savaşların tarihidir. Yaşasın TKP ve onun uğrunda savaştığı yüce amaçlar!

Dayanışmanın gücü

11 Eylül 1973'de, Amerikan emperyalizminin, CIA'nin, dev tekellerin Şili halkına dayattığı faşist rejimin temelleri çatırdıyor. Generaller cuntası ancak Amerikan emperyalizminin, Mao'cuların, uluslararası emperyalizmin yardımıyle ayakta durabiliyor. Faşist cunta ömrünü uzatma yolunu, kanlı terörde görüyor. O, yığınsal tutuklamalara, işkencelere, kurşuna dizmelere ara vermiyor.

Bu kanlı terör ve baskı Şili halkının, faşist rejime karşı savaşını kıramamıştır. Bu savaş, gittikçe politik yörüngesine daha sağlam bir biçimde oturuyor. Şili Komünist Partisinin anti-faşist bir cephe kurma çalışmaları ve çağrıları geniş emekçi yığınlarınca daha somut bir biçimde benimseniyor. Şili halkı bu ölüm-kalım savaşında yalnız olmadığını günlük yaşamında görüyor. Uluslararası dayanışma Şili halkının mutlu yarınları için savaşta güç kaynağı oluyor.

4 ve 11 Eylül günleri arası Şili yurtseverleriyle dayanışma haftası ilân edildi. Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin başı çektiği bu kampanya boyunca düzenlenen forumlarda enternasyonalist dayanışmanın en bilinçli örnekleri verildi. «Şili yurtseverlerine, ŞKP Genel Sekreteri Luis Korvalan'a özgürlük!» belgisi altında forumlar düzenlendi. Bu yıl, Şili halkıyla dayanışma haftasının başka bir özelliği de, ŞKP Genel Sekreteri Luis Korvalan'ın 60. doğum yıldönümüne rastlamasıdır. Bu yıldönümünde ilerici güçler, uluslararası komünist ve işçi hareketi Luis Korvalan'a, anti-faşist, anti-emperyolist savaşın en büyük armağanını sundu.

Şili yurtseverlerinin faşizme karşı savaşı, halkımızı, Türkiye işçi sınıfını yakından ilgilendiriyor. Halkımız, işçi sınıfı, Şili'li yurtseverlerin anti-faşist savaşını, gerici-faşist karması Demirel Hükümetine karşı verdiği savaştan ayrı görmüyor. 11 Eylülde, Türkiye'de hemen hemen bütün demokratik kuruluşlar: DİSK, TKP, TÖB–DER, CHP içindeki yurtseverler düzenledikleri forumlarda Şili cuntasını kesinlikle yerdiler. ŞKP Genel Sekreteri Luis Korvalan'ın ve öteki yurtseverlerin hemen serbest bırakılmasını istediler. Bu forumlarda, Türkçeye çevrilen devrimci Şili şarkıları hep bir ağızdan söylendi. Böylece halkımız, anti-faşist savaşta enternasyonalist dayanışmanın somut örneklerini verdi.

Maoculuğun bunalımı

Mao Tse-Tung öldü. Birçok kapitalist ülkede olduğu gibi, ülkemizde de en gerici çevreler, Marksizme-Leninizme, proletarya enternasyonalizmine karşı saldırılarında bu olayı alabildiğine kullandılar. Emperyalist ve gerici çevreler, Mao Tse Tung'un kişiliğinde, anti-sovyetizmin baş temsilcisini görüyorlar. Bu nedenle onun ölümüyle – Çin Halk Cumhuriyeti'nin değil ama, – Çin damgalı anti-sovyetizmin geleceği için kaygılanıyor ve yasa bürünüyorlar.

Emperyalizmin ve gericiliğin kaygıları hiç de yersiz değildir. Bu ölüm, Çin'de politik çatışmaları, tepede erki ele geçirme kavgasını daha da kızıştırmıştır. Bu ise milyonlarca Çin işçisinin askersel-bürokratik diktatörlüğe karşı hoşnutsuzluğunu kamçılıyor. Mao'cuların büyük devlet şovenizmi ve emperyalizmle işbirliği politikası Çin'i bunalımdan bunalıma sürüklüyor.

Mao Tse Tung'un ölümü, Çin dışındaki Maocu akımlar arasında da çatışmaları hızlandırıyor. Ülkemizdeki Maocu guruplar, TKP'ne, işçi sınıfının sendikal hareketine ve diğer ilerici güçlere karşı saldırıda birleşirken, kendi aralarında da boğuşmaktan geri kalmıyorlar. Bunlar «birleşmek için bölünmek gerek» türünden anti-marksist bir politika izliyorlar.

Bütün eylemleriyle Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki hegemonyasına hizmet eden ve hükûmetin faşist tırmanışına karşı, halktan yana bir hükûmet için verilen savaşı baltalayan Perinçek gurupçuğu, diğer Maocu gurupları en karanlık yollara başvurarak, kırmaya, yutmaya çalışıyor. Perinçekler, geçmişte B. Gözen'leri Filistinlere sürüklediler. I. Kaypakkayaları silâhlı serüvenlere itekleyip, kendileri geri çekildiler ve onların ölümlerine yol açtılar. Şimdi de benzer provokasyonlara hazırlanıyorlar. Perinçek gurupçuğunun doğrudan doğruya «egemen sınıflarla ittifak ve işbirliği» içinde olduğunu diğer Maocu guruplar da itiraf ediyorlar.

İşbirlikçi burjuvazinin anti-komünist ve anti-sovyet propagandası ile şartlanan, o nedenle Maocu akımlara kapılan kimseleri, özellikle gençleri uyarmak, onları işçi sınıfının savaşına kazanmak komünistlerin görevidir.

Barış ve TKP

Güçlü ve sürekli bir barış insanlığın mutlu geleceği uğrunda yürütülen savaşın utkuyla sonuçlanmasının ana koşullarından biridir. Güçlü barış, halklararasında dostluk ve kardeşlik demektir. İnsanlığın yeni bir dünya savaşından korunması demektir.

V. I. Lenin, «*Biz harbin işçi ve köylülere nice görülmedik felâketler getirdiğini biliyoruz, çok iyi biliyoruz. Barışı, bütün gücümüzle korumalı, barışçı kuruculuğa sarılarak, onu aralıksız sürdürmeğe bütün gücümüzü harcamalıyız*» diyor. Bu Leninci ilkeyi politikalarının temel taşı yapan Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin yürüttüğü ardıcıl barış politikası bütün ilerici güçlerin, barışseverlerin, ulusal bağımsızlıkları için savaşan halkların desteğini kazanıyor.

Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler, güçlü barışı, yalnız, halkların güvenliği ve insanlığın ilerlemesi açısından, günümüzün koşullarında çözümlenmesi zorunlu ana ödev olarak görmüyorlar. Onlar, sürekli bir barışın sağlanması için elden geleni yapıyorlar. SBKP XXV. Kongresinde parti Genel Sekreteri L. I. Brejnev yoldaş şöyle diyor: «*Biz, geniş halk yığınlarını barışı güçlendirme savaşına çekmek için, bundan böyle de hiç bir çabayı esirgemiyeceğiz*».

Barışın savunulması, silâhlanma yarışının önlenmesi, halklararasında dostluk ve kardeşliğin geliştirilmesi savaşımı yalnız komünistleri değil, tüm insanlığı, demokratik güçleri yakından ilgilendiren bir davadır. Barış için savaş, emperyalizme, faşizme, baskı ve sömürüye karşı savaştan ayrılamaz.

Uluslararası alanda olduğu gibi ülkemizde de barış için savaş bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşının ayrılmaz bir parçası olarak genişliyor, güçleniyor. Barış savaşımı sınıfsal bir öz ve içerik kazanıyor. 1 Eylül dünya barış gününde Türkiye komünistlerinin, işçi sendikalarının, DİSK'in, ilerici kuruluş ve örgütlerin, sosyalistlerin düzenledikleri forumlarda mutlu yarınlar için, kalıcı bir barış uğrunda tüm ilerici güçler omuz omuza, elele vermeye çağrıldı.

Barış için savaşım, TKP'nin her zaman ana belgisi olmuştur. Barış, yalnız istemekle sağlanamaz. Barış için savaşmak gerekir. Bu ilkeden hareket eden TKP, dün olduğu gibi bugün de bölgemizde, Balkanlar da, Avrupa da ve dünyada kalıcı bir barışın sağlanması için vargücüyle savaşmış ve savaşıyor.

Faşizme tırmanışın başlıca dayanağı olan DGM'ne; gerici-faşist karması hükûmetin ve büyük patronların tüm yurtsever ve demokratik güçlere, özellikle sendikal harekete yöneltikleri saldırılara; işçiler üzerindeki politik baskılara ve toplu işten çıkarmalara karşı genel grev, yığınsal direniş!

Genel grev

«Genel grev hakkımız, söke söke alırız!» Türkiye işçi sınıfı Lenin'in deyişiyle «en etkili, en keskin savaş araçlarından» birini eline aldı: Genel greve gitti.

İşçi sınıfı, faşist tırmanışa, bu tırmanışın önemli bir basamağı olan DGM'ni yasalaştırma girişimlerine genel grevle karşı koydu. Bununla, tüm ilerici yurtsever güçlerin demokrasi savaşında önemli bir araç olan genel grev hakkını söke söke alıyor.

Türkiye işçi sınıfının nicel ve nitel gelişiminin bir sonucu ve «sosyal kurtuluş savaşının ayrı ayrı çıkışlarının bir yükselişi olan genel grev», gerçek anlamda kendisi ve geniş emekçi yığınları için politik bir okul oldu. Bu genel grevle işçi sınıfının kendisi ve onu destekleyen diğer emekçi yığınlar, ilerici yurtsever güçler işçi sınıfının çağımıza yön veren güç olduğunu pratikte gördüler. Türkiye'de ilk kez işçi sınıfı gerici-faşist karması hükûmetin arkasında duran işbirlikçi burjuvazinin can damarına bastı. Üretim durdu. Büyük şehirlerde genel hizmetlerde bile grevin yaygınlaşmasıyla, yaşam felce uğradı.

Yine Lenin'in deyimiyle, «tam bir politik anlam» taşıyan bu genel grevde işçi sınıfı sınıf düşmanlarını daha açık seçik gördü. Demirel ve ortakları, sermayenin sözcüleri Narinler, sarı sendikacıların başı Tunçlar elbirliğiyle bu genel grevi kırmaya çalıştılar. Genel grev aynı zamanda yığınsal hareketlerin politik savaşta oynadığı rolün önemini de gösteriyor. Bu nedenledir ki, hükûmet ve sermaye sözcüleri sürekli olarak sendikaların ve işçilerin politikaya katılmalarını, «sokaklarda» politika yapılamayacağını, politikanın «yerinin» parlâmento olduğunu sürekli olarak tekrarladılar. Böylece bu yığınsal direnişi ellerinde tuttukları parlamentonun dört duvarı arasında boğmaya çalıştılar. Nevar ki, artık, onların bu çabaları boşuna. İşçi sınıfı, geniş emekçi yığınlar parlâmento savaşından vazgeçmiyor. Ama meydan savaşından da vazgeçmiyor. Bu yeni bir aşamadır. İşçi sınıfı, halkımız, demokratik haklarını söke söke alacaktır.

TKP ve gençlik

Demirel Hükümeti başa geçtiğinden bu yana öldürülen gençlerin sayısı 120'yi aştı. Gerici-faşist karması hükümet ortakları bu kırımı genellikle faşist, ırkçı, bağnaz, yobaz örgütlerin eliyle gerçekleştiriyor. Başında kiralık katillerin bulunduğu MHP'ye bağlı «Ülkü Ocakları», komandolar, bu hükümetin gençliğe yöneltti ölüm kusan silâhlar oldu. Bundan başka, son zamanlarda, hükümet ortakları, kurdukları başka saldırı yuvalarını da ortaya sürdüler. MSP'nin «Akıncılar»ı Malatya'da bir işçiyi 40 yerinden şiş ve bıçaklarla vurdular, barbarca öldürdüler. «Hür Genç» adlı saldırı yuvasını kuran AP saylavlarının oğulları, Mehmet Emin Ece adlı bir öğrenciyi sokak ortasında kurşunladılar.

Gerici-faşist karması hükümet ve ortakları, bu vurucu faşist örgütleri devletin bütün olanaklarıyla destekliyor. Bu örgütler kanalıyla gençliğin içine dalmaya çalışıyor.

Ancak, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist savaşa katılmasını engellemeye çalışan sadece gerici-faşist karması hükümet ve ortakları, onların kurdukları ırkçı, gerici sözde gençlik örgütleri değil. Artık tamamiyle karşı devrimcilerin yanında yer alan ve işçi sınıfına silâh çeken Maocular, Troçkistler de, onların kurdukları örgütler de gençliği ulusal ve sosyal kurtuluş savaşından başka yönlere kaydırmağa çalışıyorlar. Maocular, hükümeti oluşturanlarla birlikte, ilerici gençliği bölmek, onu işçi sınıfından koparmak istiyorlar. Bunlar, bir yandan anti-komünizmi körüklüyor, komünist, sosyalist ve yurtsever gençlerin toplandığı örgütleri dağıtmak, kapattırmak için provokasyonlara gidiyorlar. Öte yandan 12 Mart ve öncesi yaptıklar gibi, örgütleri polisin desteğiyle kuruyorlar.

Yurdumuzun bağımsızlığı, emekçi halkımızın sosyal kurtuluşu için 56 yıldır savaşan TKP, her zaman ilerici gençliğin yanında olmuştur. Tütüncü Abbas'lardan, Turan Emeksiz'lerden, Demircioğulları'na, darağacına çekilen Gezmişlere, Harun'lara uzanan halkımızın yiğit gençlerine büyük değer biçiyor. Bununla birlikte küçük burjuva eğilimlerinden kaynaklanan akımlara, Maocu'lara, Troçkist'lere karşı gençliği sürekli uyarıyor. TKP, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist savaşta yerini alması için, işbirlikçi burjuvazinin tuzaklarında kırılıp gitmemesi için büyük çabalar harcıyor. Aynı amaçla işçi, köylü ve öğrenci gençliğin örgütlenmesi için çalışıyor.

Legal soyalist akımlar ve TKP

Uzun yıllar birçok devrimci, TKP'nin Ulusal Demokratik Cephe politikasının kolayca ve büyük zorluklarla karşılaşmadan uygulanabileceğini sandı. Bunun için de bazı sloganların sık sık tekrarlanmasının yeterli olacağına inandılar. İlke ile uygulama arasında bir köprünün bulunmadığını, ilkelerin kolaylıkla sınıf savaşının karmaşık girinti ve çıkıntılarına uygulanabileceğini zannettiler. Bu inanç, temelde yanlış değildi. Devrimci ilkenin devrimci uygulamaya dönüşmesi doğal bir sürecin birbirini izlemesidir.

Fakat sınıf savaşı düz bir çizgide yürütülmüyor. Sınıf savaşı yalnız işçi sınıfıyle burjuvazi arasında sürdürülmüyor. Kuşkusuz, başlıca çelişki ve savaşım bu iki sınıf arasındadır. Ama burjuvazinin değişik katmanlardan oluştuğunu gözönünde tutacak olursak, sınıf savaşımının toplumsal gelişmenin değişik aşamalarında çok karmaşık bir nitelik kazandığını kabul etmek zorunluğu beliriyor. Burjuvazinin ilerici, reformcu, sınırlı da olsa anti-emperyalist bir kolu vardır. Bu koldan gelen ilerici aydınlar, özellikle Türkiye gibi bir ülkede sayısal çoğunluğu olan küçük burjuvazi sınıfsal bir ideoloji taşıyor. Bu durum işçi sınıfını sürdürdüğü sınıf savaşımında değişik taktikleri uygulamak zorunda bırakıyor.

Legal sosyalist partilerinin bazıları ile TKP arasında kapitalizmden sosyalizme geçiş konusunda görüş ve düşün ayrılıklarının kökü bu gibi toplumsal bir gerçeğe dayanmaktadır.

İşçi sınıfı ile burjuvazinin değişik kesimleri arasındaki sınıf savaşı genel olarak sosyalist düzen kuruluncaya kadar, hatta bir ölçüde o düzende bile sürecektir. Ama bugün Türkiye toplumunun içinde bulunduğu koşullar ve toplum sürecinin bugünkü gelişme aşamasında sınıf savaşının dayanak noktalarından biri Türkiye'deki toplum düzenini, anti-faşist, anti-emperyalist, demokratik bir düzeye getirmektir. Sosyalizme geçiş koşullarını hazırlamaktır. TKP ile bazı sosyalist partiler arasında bu konuda hemen hemen fikir ayrılığı yoktur. Fakat sübjektif kıymetlendirmeler ideolojik plândaki fikir ayrılıklarını somutlaştırma ve kişileştirme çabaları ortak noktaları çok olan bu akımları birbirinden yapay bir şekilde ayırıyor. Şüphe yok ki, bu ayırma bugünkü düzeni sürdürenlerin, yani emperyalizmin ve büyük burjuvazinin işine yarıyor. TKP'nin illegal çalışmaya zorlanması, egemen çevrelerin bu yasağı sürdürmesi devrimci güçlerin ve en başta sosyalist akımın toplumdaki potansiyelinin politik etkenliğe dönüşmesini engellemektir.

TKP bu gibi tarihsel sorumluluktan hareket ederek sosyalist akımın eylem birliğine giriş koşullarını hazırlamayı, devrimci eylemlerinin ayrılmaz bir parçası saymaktadır. Günümüzde egemen çevreler, emperyalizmin de desteğiyle, faşizme tırmanıyor. DGM'lerini yasallaştırmak istiyor. Buna dayanarak daha geniş bir terör havası estirmeğe çalışıyor. Bu durum Bizansvari ideolojik çatışmalara, sürtüşmelere son verilmesini, özellikle birleştirici noktalar üzerinde durulmasını zorunlu kılmaktadır.

Sosyalist akımların aralarında birleştirici noktaları güçlendirmeleri ve diyaloglara girmeleri politik ve ideolojik varlıklarını, bağımsızlıklarını tehlikeye koymak anlamına gelmez. Her parti, her akım özerk varlığını sürdürerek ortak noktalarda öteki parti ve akımlarla biraraya gelebilir. Bu gibi bağların kurulmasından anti-emperyalist, demokratik akım, işçi sınıfı güçleneceğinden sosyalist akım bütünüyle bu gibi bir gelişmeden hız alacak ve toplumun ileri, demokrasi aşamasına ve oradan da sosyalizme geçme koşulları hazırlanmış olacaktır.

Yığın örgütleri (3)

Gericilerin elinde bulunan yığın örgütlerinde, derneklerde çalışmak komünistler ve genellikle bütün devrimciler için zor, fakat zor olduğu oranda başarılması gereken bir ödevdir. Bizdeki devrimcilerin en zor başardıkları, çoğu zaman da başaramadıkları ödevlerden biri de gericilerin yönetiminde olan yığın örgütlerinde, bu arada derneklerde çalışmaktır.

Memlekette politik partilere girmesi, ya da sendika kurması yasaklanmış olan sosyal tabakalar derneklerde yoğunlaşmaktadır. Bu sosyal tabakalar arasında teknik elemanlar, öğrenciler, memurlar, öğretmenler, gençlik başta gelmektedirler. Özellikle 12 Mart döneminde çıkarılan anti-demokratik yasalarla bu katmanların sendikalaşması yasaklanmıştır. Bundan ötürüdür ki memlekette bu sosyal tabakalar, haklarını aramak, demokratik haklarını genişletmek, genellikle memleket sorunlarını ele almak ve bu konularda seslerini kamuoyuna duyurmak, demokratik, anti-faşist, anti-emperyalist savaşıma katılabilmek olanağını yalnız derneklerde örgütlenerek bulmaktadırlar.

Denebilir ki, memur, öğretmen, gençlik derneklerinin önemli bir kısmı devrimci, yurtsever veya sosyalistlerin yönetimindedir. Şeriatçılar, MHP'liler yani bugün hükümeti oluşturan aşırı gerici, faşist politikacıların ve taraftarlarının memur ve öğretmenler kesiminde örgütlenme çabaları da vardır. Örgütleri de. Ama dernekler gelişememiştir. Bunun sebebi de açıktır: Egemen çevrelere bağlı olanların, memur ve öğretmenlerin sosyal, politik, ekonomik savaşımını yürütemiyecekleri meydandadır. Bunlara karşı tutumumuz ne olmalıdır? Yığınsal olamamış, kısır kalmış, tekkeleşmiş örgütlerle, derneklerle uğraşmak yersizdir, gereksizdir. Bunlara aldanmış, iyi niyet sahibi elemanlarla bağ kurmak, onları aydınlatmaya çalışmak, özel ve memleket sorunlarının kökenlerine inmek şüphe yok ki her yurtseverin, her devrimcinin, her komünistin ödevidir.

Gençlik kesimine gelince: Bu alanda aşırı gerici, faşist politikacıların, Türkeşçilerin örgütlendikleri bilinen bir gerçektir. Bunlar bir kısım genci şovenist, ırkçı, istilâcı, saldırgan bir demagojiyle aldatıyorlar. Onları, emperyalizme, faşizme karşı olan güçlerin üstüne sürüyorlar. Emekçi halkın kurtuluşu ve mutluluğu için savaşan güçlere karşı vurucu güç olarak kullanıyorlar. Bu alanda bazı olanaklar da elde ettiklerini görüyoruz. Fakat gericilerin gençliği yığınsal biçimde örgütliyebildiklerini kabul etmek yanlış olur. Bunlar devlet olanaklarından, CIA kaynaklarından, toprak ve çiftlik beylerinin, en gerici çevrelerin parasal yardımlarından yararlanıyor. Lümpenleşmiş, yahutta yönünü bulamamış, hayatta bir dayanağı olmayan elemanları komando kamplarında eğitiyorlar. Onlara şeriatçılığı, kör inançları, softalığı aşılıyorlar. Bunlar büyük bir yığın olmamakla beraber silâhlı, örgütlü vurucu gruplar olarak Türkiye devrim hareketine önemli zararlar vermektedirler.

Bunlara karşı devrim hareketini savunmak, saldırılarını, provokasyonlarını boşa çıkarmak bütün devrimcilerin ödevidir. Ama bunlar arasında da aldanmış, yolunu bulamamış gençler vardır. Bu durumda olanlarla devrimci bir sabırla ve anlayışla diyaloglar kurmanın ve bunları aydınlatmanın devrim hareketine yararları olacağını unutmamak gerekmektedir.

PARTİ YAŞAMI

Durum ve görevlerimiz

TKP MK Politik Bürosu üyesi A. Saydanyoldaşın TKP'nin 56'ıncı kuruluş yıldönümünde «TKP'nin Sesi»radyosunda yaptığı konuşmanın özeti:

Demirel Hükümetinin gerici-faşist niteleğini açıklayan A. Saydan yoldaş, TKP'nin Demirel Hükümetine karşı saptadığı politikanın sonraki olaylarla tamamen doğrulandığını belirtti. Dışta gerginlik yaratan ve içte faşizme tırmanan güçlerin kanlı terörünü somut olarak sergiledi. Bu saldırıların CHP, TIP, TSIP, TKP ayrımı yapmadığını, ayrıca burjuvazinin iç ayrışmalarının hızlanması ile birlikte, saldırının tekeller dışı burjuvaziye, orta katmanlara karşı da kanlı bir nitelik aldığını açıkladı.

A. Saydan yoldaş, emperyalizmin ve NATO'nun çıkarına olan bu dış ve iç saldırıların başta gelen amacının işçi sınıfı hareketini durdurmak ve parçalamak olduğunu belirtti. Ve işçi sınıfı hareketindeki gelişmenin Türk-İş'i etkilemesine. örnek olarak politik baskılara, lâisizm ve Cumhuriyet düşmanlığına karşı Yol-İş Federasyonu'nun başlattığı grevin üzerinde durdu.

İşçi sınıfının birliği

A. Saydan yoldaş, TKP'nin Türk-İş'e karşı tutumunu şöyle açıkladı: «TKP hiç bir zaman Türk-İş'in başındaki Tunç-Şide grubunu Türk-İş'in yığını ve ona bağlı sendikalarla, işçilerle karıştırmamıştır. Türk-İş'e bağlı işçiler de, DİSK'e ve öteki sendikalara bağlı işçiler gibi sömürülüyor. Amansız baskı, terör, demokratik haklara yapılan saldırıların ağırlığı Türk-İş'e bağlı işçilerin de omuzlarına biniyor. Bundan ötürü Türk-İş yığını da devrimci sürecin dışında kalmıyor. Türk-İş'de iki akım gelişiyor: Biri Tunç-Şide grubunu, Amerikan sarı sendikacılığının dayattığı sendika ağalarını Türk-İş'in başından atmaktır. Ötekisi ise, Türk-İş'den ayrılıp, DİSK'e girmektir.»

En doğru taktik

A. Saydan yoldaş, bu iki akımın varlığı koşullarında, en doğru taktiğin ne olduğu sorusunu şöyle yanıtladı:

«Bu soruya doğru cevap verebilmek için bir noktayı iyice aydınlatmak gerekir. Bu nokta devrimci süreç içinde işçi sınıfının birliği sorunudur. Bugün Türkiye'de işçi sınıfının sendikal plânda birliğini sağlamasının önünde başta gelen engellerden biri Türk-İş'in başında Tunç-Şide gurubunun bulunmasıdır. Bu gurubu Türk-İş'in başından atmak, işçi sınıfının birliği yolunda çok önemli bir adım atmak demektir. TKP'nin sendikalar politikasının başta gelen ilkesi işçi sınıfının birliğidir.»

A. Saydan yoldaş, işçi sınıfının birliğinin bütün anti-emperyalist, demokratik güçleri devrimci eyleme çekmekte taşıdığı tarihsel öneme değindi; işçi sınıfının da üstlendiği ulusal sorunları çözme görevini yerine getirmek için temeli köy emekçilerine dayanan bağlaşık güçlere ihtiyacı olduğunu belirtti.

İlerici güçlerin birliği

TKP'nin başlıca ilerici güçlere, legal sosyalist partilere ve CHP'ne karşı tutumunu A. Saydan yoldaş şöyle açıkladı:

«TKP'nin ulusal-demokratik cephe politikası vardır. Bu demektir ki, TKP, anti-emperyalist, demokratik ve sosyalist bütün akımlarla diyaloglar kurmayı, ortak amaçlar etrafında savaş birliği oluşturmayı, emperyalizme, işbirlikçilerine, faşist yöntemlere, bugünkü hükümete karşı birlikte savaşmayı önermektedir. TKP her zaman bir araya gelmek, ortak bir savaş plâtformu oluşturmaktan ve bunu uygulamaktan yanadır. Şüphe yok ki, TKP ile öteki legal sosyalist partiler arasında görüş ayrılıkları vardır. TKP ayırıcı noktalar üzerinde değil, birleştirici noktalar üzerinde durmaktan yanadır. Düşün ayrılıklarına gelince, onların dostça ve dürüst bir tartışma konusu olmasından yanadır. Fakat bu yolda bugüne kadar olumlu adımlar atıldığı söylenemez.»

«Bir kere TKP'nin yasaklanmış olması, illegal çalışmaya zorlanması bu alanda önemli bir engeldir. Bu engel rahatça karşı karşıya oturup konuşmayı zorlaştırıyor. Ama bunun yanında bir engel daha var: Dar görüşlü, bencil, tutucu görüşlerin, karşılıklı hataların varlığı ... Öylesine ki, legal sosyalist partiler, ortak eyleme girişmek, ortak bir dil bulmak olanakları ellerindeyken bunu bile başaramıyorlar.

Şunu iyice bilmek gerek ki, TKP'nin önerdiği ulusal demokratik anti-emperyalist ve anti-faşist bir eylem birliğinin kurulamaması, Türkiye'de devrim hareketi için büyük bir kayıptır.»

CHP'ne karşı tutum

«TKP Lenincı bir partidir. Bundan ötürü nereden gelirse gelsin, burjuvazinin bütün ileri adımlarını tutar, destekler. CHP yöneticileri burjuva demokratik bir yönetimin uygulanmasından, TKP'ne konan yasağın kaldırılmasından yanadırlar. TKP bu tutumu ileri bir adım sayıyor. Bunun gibi yine aynı yöneticiler, faşist yöntemlere, şeriatçılara, padişahcılara karşı çıkıyar. Bu da ileri bir adımdır. Ama aynı CHP yöneticileri, hükümette iken orduyu Kıbrıs'a sürdükleri zaman TKP onlara da karşı çıktı. Hala da karşıdır. TKP hiçbir zaman unutmuyor ki, ulusal burjuvazinin de iki yönü vardır. Bunlar birbirine terstir. İlerici yönü ile sömürücü yanı yanyanadır. Bundan ötürü de politikası zaman zaman tutarsızdır.»

A. Saydan yoldaş, sapık akımların ve özellikle Maoculuğun üzerinde de durdu ve Maoculuğun emperyalizmin ulusal kurtuluş savaşlarına ve işçi sınıfına karşı kullandığı vurucu gücü olduğunu gösterdi.

Konuşmasının sonunda TKP'nin dış politika görüşünün ana ilkelerini açıklayan A. Saydan yoldaş, Türkiyenin barışçı bir dış politika izlemesini, komşu ülkelerle, özellikle de büyük komşumuz Sovyetler Birliği ile saldırmazlık anlaşmaları bağlanmasını, ulusal kurtuluş savaşı veren ülkelerin desteklenmesini önerdi. TKP'nin Kıbrıs ve Ege sorunlarıyla ilgili ilkesel ve barışçı politikasını bir kez daha doğruladı.

«TKP'NİN SESİ» radyosunun yayınlarını her gün Orta Avrupa saatiyle 9'10 da, Türkiye saatiyle 11'10 da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden, ayrıca Perşembe akşamları Orta Avrupa saatiyle 21'30 da Orta dalga 908 kiloherz 330 metre üzerinden dinleyebilirsiniz.

Marksizm-Leninizmden esinlenen legal sosyalist partilerle bugün için emperyalizme ve faşist tırmanışa karşı ileri demokrasi yolunda; yarın için tüm sömürüye karşı sosyalizm amacında eylem birliği ve dayanışma!

PARTİ YAŞAMI

TKP 56 yaşında

TKP Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın, TKP'nin kuruluşunun 56. yıldönümünde «TKP'nin Sesi» radyosuna verdiği demecin özeti.

İ. Bilen yoldaş bundan 54 yıl önce TKP'ye girdi. Onun, partiye girmeden önce, Ulusal Kurtuluş Savaşımıza silâhla katıldığı da gözönüne alınırsa, İ. Bilen yoldaş TKP tarihinin savaşan canlı bir tanığıdır.

İ. Bilen yoldaş partiye girdikten sonra işçi sınıfının savaşında aktif görev aldı. Türkiye işçi sınıfının tarihindeki önemli grevlere katıldı, onların örgütleyicisi oldu. TKP'nin gizli basımevlerini yönetti. Çeşitli parti organlarında görev yaptı. Uzun yıllar hapiste yattı. Komintern'de TKP'nin temsilcisi olarak çalıştı. Komintern'in dergisinde R. Davos imzasıyle sürekli yazılar yazdı. Bugün Genel Sekreter'lik görevini yükümlenen İ. Bilen yoldaş, partimizin geçmişi ile geleceği olan genç kuşakları birbirine bağlıyor. Ve savaşıyor.

Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda komünistler

İ. Bilen yoldaş konuşmasında komünistlerin Ulusal Kurtuluş Savaşımıza katılmasını şöyle anlattı: «Parti daha kurulmadan komünist guruplar memlekete dalan emperyalizme karşı savaş boylarında, halk çeteleri ile birlikte Ulusal Kurtuluş Savaşı'na katıldılar. Ve halk güçlerinin örgütlenmesine katkıda bulundular. Affan Hikmet yoldaş, daha 1919'da Bandırma'da liman işçilerinden, demiryolculardan ve fabrika işçilerinden bir gerilla kuruyor. Bu gerilla Maydos'da İngilizlerin ellerine geçen silâh depolarını basıyor, aldığı silâhları savaşa savaşa Balıkesir Afyon üzerinden ta İç Anadolu'ya götürüyor ve çeteleri silâhlandırıyor. O zaman, Anadolu'nun değişik yerlerinde, sonra işgal altına alınan İstanbul, İzmit, Düzce taraflarında da komünistlerin kurduğu silâhlı guruplar vardı. Bunların başında Oktobr Devrimi'ne katılmış Maraş'lı Süleyman gibi, Ardişen'li Abdullah gibi, makinist Ahmet gibi komünistler vardı. Bizim gerilla gurubumuz da İstanbul'da tersane fabrikaları işçilerinden kuruldu. Anadolu'nun değişik bölgelerinde Anzavur haydutlarına karşı, İngiliz, Fransız ve Yunan birliklerine karşı savaşlara girdik.

Ulusal Kurtuluş Savaşı'na katılma komünistlerin, emekçileri, halkı örgütlemelerine ve kendilerinin de örgütlenmesine yardım etti. Komünistler cepheye silâh sağlama, İstanbul'dan Anadolu'ya silâh aktarma, silâh fabrikalarında çalışmaya da önem verdiler. Örneğin: O zaman Ankara'daki İmalâtı Harbiye Fabrikasını işçiler kurdular, işin örgütlenmesine komünistler önayak oldular. Komünistler ve onlardan yana olan işçiler İstanbul'da fabrikalardan tezgâhları, makineleri söküp ta Ankara'ya götürdüler. O zaman komünistler, çapına uymayan obüsleri tapasını çıkarmadan, torna tezgahlarında işlediler. Şaban yoldaşlar, sonradan partinin Merkez Komitesi üyesi olan Seyfi yoldaşlar, Osman yoldaşlar böylesi kahramanlıkların örneklerini verdiler.

O zamanki Batı Cephesi Komutanı Ali Fuat paşa (Cebesoy) anılarında komünistlerin yiğitliğini, cephelerdeki savaşını anlatmadan geçememiştir. Tarihçi Uzunçarşı'lı İsmail de Kütahya kenti üstüne yaptığı incelemelerde çok önemli bir olayı belirtiyor. O zaman Kütahya'da bir Halk Kurtuluş Alayı kuruldu. Bunun komutanı, sonradan TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi yoldaş ile birlikte Karadeniz'de boğdurulan TKP Merkez Komitesi Politbüro üyesi Topçu İsmail Hakkı idi.

TKP'nin kuruluşu ve 1. Program

İ. Bilen yoldaş TKP'nin kuruluşu üzerine özetle şunları söyledi: «Bir dal Almanya'dan Spartaküs hareketinden geldi. Bunların başında Ethem Nejat vardı. Öteki ve daha büyük dal Sovyetler Birliği'nde oluştu. Bu grubun başında ise Mustafa Suphi'yi görüyoruz. Hem Sovyetlerden, hem Almanya'dan dönen devrimciler, memlekette gelişen ana kolla 1. Kongrede Lenin'ci ilkeler temelinde birleştiler. Bu işçi sınıfının, halkımızın yazgısında köklü tarihsel bir dönüşümdü.»

1. Programın temel ilkelerinin antiemperyalist savaşı içerdiğini, ileri demokratik bir düzeni ve memleketin sosyalizme açılmasını amaçladığını belirten İ. Bilen yoldaş, egemen çevrelerin, antiemperyalist kurtuluş savaşının demokratik, köklü bir devrime dönüşmesinden korktuklarını, bunun emperyalistlerin, memleketin ekonomik, politik kilit noktalarına yeniden yerleşmesine yolaçtığını, bu nedenle 1. Programın temelinin II., III. ve IV. Kongrelerde de geçerliliğini koruduğunu söyledi.

Konuşmasında devamla, burjuvazinin, TKP'ne karşı kaba terörle, ideolojik saldırıyı, provokasyonları, partiyi içten vurma eğilimlerini birarada yürüttüğünü vurgulayan Bilen yoldaş, «tekkecilikle, oportünizmle, likidatörlükle boğuşagelen TKP'nin gelişimindeki iniş çıkışları ve hataları da görmenin gerekliliği üzerinde durdu.

TKP'ne özgürlük!

«Aşırı gerici, sömürücü, emperyalizme bağlı çevreler, doğrudan doğruya emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalizmi, NATO'ya egemen çevreler TKP'ne özgürlük vermezler. Onlar, demokratik gelişmeden, anti-emperyalist demokratik hareketin gelişmesinden ve egemen olmasından korkuyorlar.» Bilen yoldaş, Partinin legale çıkması sorununu ve aşırı gerici büyük sermaye çevrelerinin antikomünizmi ve TKP düşmanlığını körüklemesinin nedenlerini yanıtlamaya böyle başlıyor.

Daha sonra, işçi sınıfının ve halkımızın sosyal kurtuluş savaşının geliştiğini, özellikle bugünkü gerici-faşist karması hükümeti memleketin başından atmakla halkımızın ileri demokratik bir düzene kavuşacağını belirten Bilen yoldaş, «TKP, Türkiye'nin kurtuluş yolunu, bağımsızlık yolunu, Türkiye'nin barış ve güvenlik yolunu, onun NATO'dan, CENTO'dan çıkmasında görüyor. Anadolu'daki atom harmanları, saldırı üsleri kaldırılmalıdır. Ordumuz NATO'nun komutasından geri alınmalıdır» diyor. Ve burjuvazinin TKP'ni yasaklatmakta direnmesinin nedeninin, TKP'nin bunalımdan çıkış yolu arayan milyonlara bu yolu göstermesi olduğunu belirtiyor.

Anti-emperyalist demokratik cephe konusunda ise, TKP'nin bu sorunu «Tek parti döneminde de, sözde çok partili dönemde de» elden bırakmadığını hatırlatan Bilen yoldaş, şöyle diyor: «Yalnız bu sorun TKP'nin tek başına çözümleyeceği bir sorun değildir. Öteki demokratik, anti-emperyalist, anti-feodal güçlere ve örgütlere de bu konuda tarihsel sorumluluklar, görevler düşmektedir. Büyük burjuvazinin, emperyalizmin kışkırttığı anti-komünizm bu ulusal sorunun çözümünü bir hayli zorlaştırmıştır. Bugün anti-komünizmin gide gide kırıldığını görüyoruz. Birçok yığınsal gösterilerde, grevlerde «TKP'ye özgürlük!» «141. ve 142. maddelerin kaldırılması haykırışlarını duyuyoruz. Bu olay, ulusal, demokratik cephe sorununun olgunlaştığını gösteriyor. Partimiz bütün demokratik, anti-emperyalist güçlerle diyaloglar kurmaya hazırdır.»